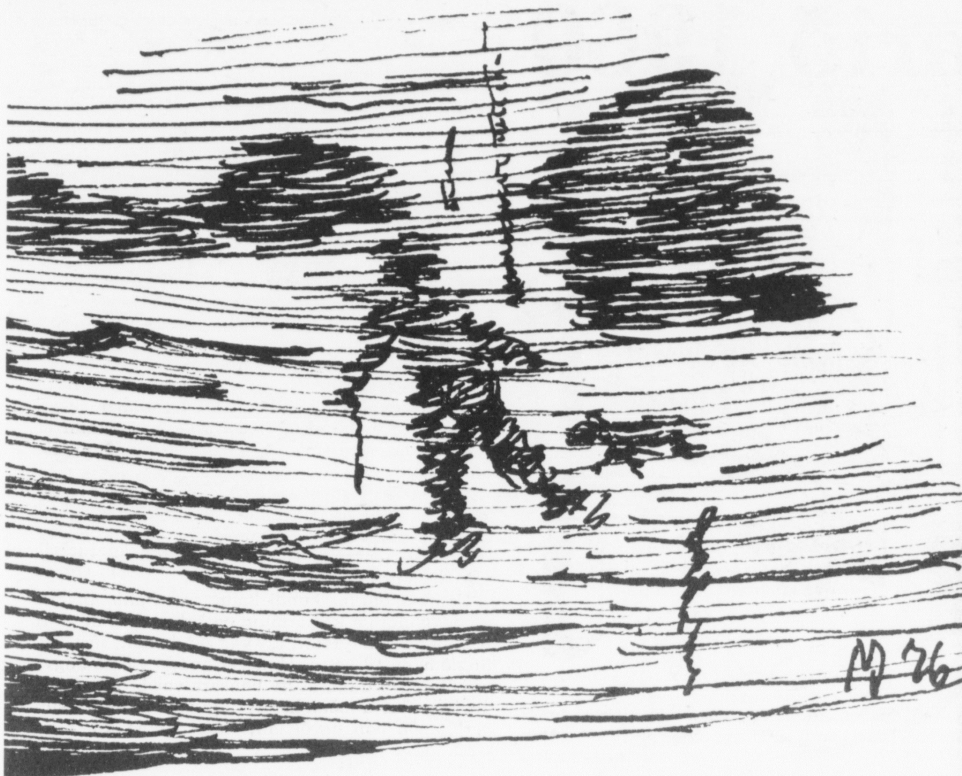

tóku synd í honum. Hesi gövu seg sjáldan til kennaruttan í orðum. Niclas harafturímóti, var hjálpin og segði eg ekki undan. Var hetta ekki av tí góða? Niclas var føddur soleiðis, øll henda góðska var lögð í hann. Nú kom hon fram í ljósið. Kanska var tað, tí hann var gamal. Tað kundi hugsast. Øll náttúran hekk saman og hvørt smáting mátti til, fyri at skapa tað stóra. Hetta var hansara hugsan, ið sat her uppi á einum torvkassa. Á hvørjum torvkassa runt um í bygðini funnust aðrar hugsanir, men her uppi var bert tann eina. Tað høvdu verið tvær, men bert ein torvkassi.

Tá hann hugði aftur í tíðina, gloymdi hann ofta tey ár, ið hann hevði livað best. Árin, hann hevði livað, høvdu kravt nógv av honum; tað vóru ekki lætt spor og lættar byrðar. Hugði hann at hondunum, restaði ein finger á hvørjari. Á høgri tummilin og á vinstru litli. Teir fóru aloftast, men sjálvandi var hetta ekki komið av sær sjálvum. Fóru ekki fingrarnir, var helst annað og verri farið. Hann mátti sjálvur rætta seg eftir, at hann hevði mist finger á hvørjari hond. Hugði hann á knøini, vóru tey hovin og sóu út sum knútar, hetta var komið av gongdini yvir um fjall.

Hundurin lá og svav á gólvinum. Av og á hoyrði hann tunga andadrátt hansara. Nú, ið dagarnir styttest, mátti hann fáa greiðu á, hvør hundin skuldi hava. Hundurin var fimm ára gamalur. Í fimm ár hevði hundurin livað í hesum húsi. Best mundi vera at skjóta hundin. Hann var vorðin góður við dýrið, so illa vildi hann geva tað upp í hendurnar á nøkrum øðrum. Hesum kenslum vildi hann ekki stríða ímóti. Soleiðis var, tá ein gjørdist góður við okkurt, men slapp ein sær skjótt av við tað aftur, ja so var alt gloymt.

Konan var farin so bráðliga, men hann hevði als ekki verið syrgin eftir deyða hennara. Hann hevði væntað tað í heili tvey ár, so tað var kanska einki at siga til. Í skýnum, hevði konan sagt, har í teim endaleysu hæddum. Blástur av túsundtals basunum, mitt í hesum hvøllu ljómum, mótast vit. Ein vælsignað vissa, skarin av dýrkeyptum, klæddir í klæði einki mannaeyga fyrr hevur skoðað. Ja, hetta var sanniliga nakað at gleða seg til. Hetta vóru síðstu orð hennara. Hvussu kundi hann vera syrgin, ið hevði hoyrt hetta. Hann var vorðin glaður og vónin birtist aftur í honum, sjálvst um hann var eina eftir.

Hann hevði okkurt, hann vildi siga við konuna, men hetta mátti biða til kjetið var burtur. Hesi

lepar, hann tók í ermuna, ið hann var samansettur av, høvdt sjálvandi hjálpt honum gjøgnum lívið, men teir vóru av tí ónda. Hann hevði so mangan havt fortred av teimum, men teimum slepst ekki undan. Soleiðis var gongdin, fyrst í hesum líki, so í øðrum. Tað var helst ekki uttan orsök, at soleiðis skuldi vera. Likamið var nevnt í skriftini. Likam hansara var roynt og hevði staðið seg ígjøgnum mong ár. Hann hevði gingið nógv og lyft mangan tungu byrðuna, so hansara likam var friskt, og hann visti, at í tí friska likaminum búði frisk sál, men soleiðis var tað helst ekki, at tað var meint. Soleiðis sæð, var hansara likam líkamliga friskt.

Kom hann at hugsa um sálina, så hann altíð eitt null fyri sær. Sjálvandi var tað tápuligt av honum at samanlíka sálina við nakað, eingin visti um hana at siga, men hann hevði altíð sett hesi bæði í samband við hvørt annað. Her var talan um virði og skapi, tað visti hann fullvæl, men soleiðis kundi hann sita og samanlíka. Tað var eins og kom hetta yvir hann, ja, kanska var hetta ein spíri av elli. Ella eisini ein veikleiki, hann ikki nóg tíðliga hevði ansað eftir.

Best mundi vera at ragga sær oman á kamarið. Fyri hvørja ferð hann fór út úr køkinum og til songar, var tað, eins og innast inni, bað hann farvæl til alt inni í køkinum. Har stóð komfýrurin. Gelendarin framvið komfýrinum bar merkir eftir hond hansara, eftir honum hevði hann strokið hondini óteljandi ferðir. Klovin hekk á vegginum uppi yvir komfýrinum. Klovan hevði hann brúkt til so mangt, hundurin hevði onkuntið kent sviðan um lendarnar eftir honum. Hundurin var eitt góðdýr. Honum hevði hann altíð ringast við at fara frá.

Tá hann morgunin eftir var vaknaður og skuldi setast upp undir seg, mátti hann ásanna, at sjálvst tað besta kveldið kundi føra við sær dapran morgun. Hann royndi at toga seg aftureftir og spennu beinið móti hinum songarendanum, men hvussu sterkir armar hansara enn vóru, kundi hann ikki fyri pinu í rygginum. Tað restaði helst litið í, men pinan var nógv og neit inn á merg, so hann mátti detta afturáftur og hugsunnarsamur stara upp undir loft. Var spegil undir loftinum, hevði hann sæð andlit sitt enn einaferð, men nú var ikki annað at gera, enn at biða til onkur fór at koma á dyrnar. Hann smilst fyrst seg sjálvum sum hann lá. Kundi ikki lata vera við at smilast. Tað

var bara hetta vanliga smílið, ið hann hevði gingið við øll hesi árin. Hvørjum hevði hann smílt at?

Nú komu ymiskar myndir uppi undir loftinum, hann sá ymisk andlit. Tey vóru størri enn verulig andlit. Konan var ímillum teirra, men henni visti hann, at hann kom at mæta aftur. Visti ikki rættuliga, um hann var fróur ella syrgin. Streik hondini aftur eftir skallanum og turkaði síðan vætuna úr eygunum. Fekk ofta tár í eyguni, tá hann lá og stardi upp undir loft.

Hundin hoyrði hann, so gekk hann, so hoyrði hann hundin leppa, so at skava upp á hurðina sum hann altíð var vanur at gera. Í morgun komi eg ikki, hvussu fegin eg vildi. Men hundurin kundi væl lata eina hurð upp. Fekk hann stovuhurðina upp, kom hann eisini inn á kamarið. Jú, nú hoyrði hann hurðina ganga. Mundi tað vera hundurin ella kanska Niclas? Nei, tað var hundurin, ið kom snoddandi inn á kamarið. Áh, hvat vælsignað at siggja hundin aftur. Nú kendi hann seg sum barnið, ið nógv væl var farið at ganga, og sá móðir sína koma aftur eftir at hava verið úti. Hann royndi at toygja seg, so hann kundi klappa hundinum á ryggin, men hann rakk ikki, tað var sum spenti okkurt ímóti aftanfyrir og helt honum frá. Men hundurin var sakleysur.

Hundurin kom yvir til songina og stakk trýnið inn um songarstokkin. Hann skuldi siga okkurt við hundin, men hoyrði einki. Hann visti, at hann við innara oyra hevði hoyrt seg tosa fyrr, men nú hoyrði hann einki. Hann hevði eisini hoyrt seg tosa á bandi, og tann røddin var heilt ólik henni, hann hoyrði við tí innara oyranum. Nú var málið farið. Hann hevði altíð verið tigandi, ongantið talað ilt um nakran, men nú hevði hann einki mál og kundi sostatt einki siga. Royndi at gera tekin við vinstru hond, so hundurin skuldi fáa honum buksurnar, men hundurin skilti einki av hesum, royndi aftur, men hundurin vildi tá koma upp til hansara.

Hevði Niclas funnið uppá at komið niðan og sagt honum, hvussu dóttirin hevði tað. Niclas hevði hann altíð kunna tosað við. Niclas var eitt av teim menniskjum, Guð hevði skapað til gleði fyri onnur. Ein blóma var sprottin og hana sóu øll, ið gingu framvið urtagarðinum. Hetta kundi hann siga um Niclas uttan at taka munnin ov fullan. Hann feldi seg láta við munninum, men hoyrði einki. Niclas hevði ein boðskap til øll. Ikki so nógv í orðum, men meira í gerðum og lyndi. Fyri honum kundi Niclas mangan vera so undarligur, samtíðis sum hann visti, hvussu nógv hann helt av honum. Niclas fór ikki frá honum.

Fekk sovorðnan hug til at lesa um hetjurnar í skriftini, trúarhetjurnar, men hann mátti smilast og samtíðis angra, tí nú fekk hann ikki rætt seg eftir Bibliuni. Nú var tað sum at siggja vandan í eyguni og hoyra deyðagras grógva. Hvi ikki heldur royna at minna seg á tær góðu løturnar saman við konuni? Fyri hana var tað, sum at stíga úr einum báti yvir í annan, tá hon var farin higan. Sjálvur var hann óvissur og sá seg standa í báti og stíga út í myrkasta hav og hægstu bylgju. Konan hevði í seinastu orðum sínum nevnt gleðina, tá hon kom at mæta honum aftur. Ein trælur gerst friur og leitar sær skjól hjá øðrum harra — kundi hann nú hugsa um seg sjálvum. Hann hevði ikki gjørt óndar gerðir, men tað var litið og hvussu tað var livað, ið hann nú kom at hugsa um. Frelstur var hann, tað kundu konan og Niclas sanna, men hvussu fjørðurin var rógvin? Altíð kom hann at hugsa um snotuliga farið hjá Niclasi og beinu kós hansara móti málinum. Kósin var sett og tí var umráðandi at stýra so beint sum møguligt, og hesum hevði Niclas megnað til fulnar. Niclas hevði ikki verið firtin yvir at sæð hann í eftirbáti, men hevði altíð eitt troystarans orð til hansara.

„Tað var nakað eg ætlaði at tosa við teg um,“ skuldi hann siga við Niclas. Hann hoyrði enn røddina fyri sær, tí henda dagin hevði hon verið lág-mælt og hás. Hann hevði ikki fingið sagt meira við Niclas, tí tá var tað, at pinan kom. Niclas hevði verið hjá honum alla náttina og hevði lisið úr Bibliuni, og tá væntaði hann, at náttin var komin — náttin, ið konan hevði tosað um.